

ДРАГИЦА СТОЈАНОВИЋ

КАПУТ ОД СНЕГА

КАПУТ ОД СНЕГА

Зими кад веју снегови
И кад је потребно обути
Дубоке чизме
Кад слећу пахуље
Као црне роде
У очи на стопала дланове
И пред собом се од бриге
Ништа не види
Одлазим на распродаје
Купујем летње хаљине
И сандале преостале од лане
Облачим купаћи костим
Од лаког памука
Да бих видела себе
У лету што долази
Утешила трговце

У јул стижем
Право из децембра
То место на коме сам
Некад је океан некад језеро
Али на обали увек су лаке столице
И лаки сунцобрани
Под језиком сладолед ванил кугле
И ја прелазим од коцке леда

У воду топлу
Топла и без бриге
Утешила бих и пингвине

Газим по песку
Газим без бриге
Али мало зрно песка
Остало у прегибу домалог прста
Жуља ме толико
Да нико не утеши ме:
Како да се вратим
У дубоке зимске чизме
Које немам
Дугачки црни капут
Који старији брат носи
Дугачки црни капут
Од првог снега

ВАСКРШЊИ СНЕГ

за Небојшу Девеџака

Не могу рећи
Да је болест
То што ме буди
Незнани гост
Долази у невреме
Са далеког пута
И куца у плућно крило
Удара удара

На тај бол
Сам већ свикла
И на то да већ одавно
Од куће немам кључа
Ни од тајне одаје –
Места где је душа

Али то ме располути!
Као да по сред мене
У белим рукавицама
Пуца сам Мајаковски
И као да после пада
Нико за мном не јеца

Заклано прасе
У првом снегу
Док около радују се деца
Правећи прве грудве

И у сну ми није боље
Ни у сну немам воље
Да се очешљам
Поправим косу разбарушену
Од сањаног ветра
Унесем ципеле са прага
Пристојно дочекам
Незваног госта
Попијем вино и воду
За здравље

Нека од жеђи изгорим
Нека ми изгори гласна жица
Више никад да не проговорим –
То је све што бих задње рекла
Са тог места где само душа
Трепери трепери

То је као кад се
На најрадоснији дан пробудиш
А напољу веје снег
Јагодицама додирујеш образе
Да видиш јеси ли жив
А свеједно ти је

На Васкрс априла 2015.

ЗЛАТНИ ДАН

Волим овакав дан
Када удар грома
Затамни све екране
На компјутерима
Некако је миран
Свечан глагољив

Жене хеклају
Мале столњаке
Као кроз интернет
Кроз иглу
Пролази конач

За њима остају
Чипкане крагне
Манжетне
Обележене иницијалима
На кошуљама оних
Које дуго нису додирнуле

Неке од њих
Враћају се древној
Јапанској вештини
Сецкању хартије
Оне вештије од преосталих
Белих мрвица
Налик на голубије
Праве конфете
За Нову годину

Оне које и то не занима
Пуше
Имају времена
Да од дима праве
Концентричне кругове
Од облака привиђења
Пишу песме на прстима
Дуг је дан
Кад прође у раду
Који не замара
Златна тегла меда

Лепљива у лености покрета
Руке кад остану слободне
И очи без дневне светлости
Где, још се нешто дешава!

Чују се тихи разговори
Шкрипа снега...

ДИРИГЕНТ

С времена на време
Људски глас
У мени изазива сузу
Као и лепота нагих женских леђа
Гутљај доброг вина
Полуострво сред непрегледног пространства воде
На коме живи лабуд –
Белина његовог пера
У даљини налик је
Игри поларних медведа
Склиском гребену
У море зароњеном облаку

Није ли тај призор налик месту
На коме стоји
Диригент
Пред чијим прстом непогрешиво игра
Гудало виолине
Сједињена лепота алта и баритона
Сред мрака светлост муње!
Нагнуто лице диригента над партитуру
Није ли невидљиви додир руба времена
О раме певача
Питам се кроз сузу

Не треба ширити редове
Да би се читало између
Толико лепоте на овој мапи
Неће сустићи моје ноге!
Савршенство је у једноставности
Треба отворити више лука
За поправку бродова
Више станица за поправку возова
Треба путовати на стари начин
Сићи до болне долине
Да би се испео на врх
Са крова света сагнути се шерпасу
Који је кроз проређен ваздух
Носио твој терет
То умеће у мом оку твори сузу
Колико и лепота људског гласа

Сагласје баритона и алта
Место на коме стоји диригент!

Ал има тренутака
Кад чујем разорни земљотрес
Заустављам корак кроз нагазну мину
У трци голобрадог младића за лоптом
Као мала ушна шкољка жели да чује
Тишину само тишину
Чујем људски глас
Међу мноштвом гласова
Ал то није онај баритон онај алт
У дослуху са светим местом
На коме стоји диригент

У хору певају под свечаним сводом
Од белих застава
Увек у исти месец увек у исти час
Певају оде певају победа
У предаху играју голф
На зеленој трави у белим рукавицама
Место где је у мом оку
Одавно подигнут бели споменик

Тад тражим сузу у себи
Ал узалуд!

ТАРА, ЗАВИЧАЈ

Да бих описала Тару
Најлепши кањон на свету
Није потребно да отворим мапу
Или станем на врх
Најближег пропланка
Са двогледом или
Отвореном блендом фотоапарата

Довољно је да се сетим
Тренутка у коме је
Пред том лепотом
Слепац прогледао
Обрисавши руком
Са трепавица кап росе

Да бих описала Дрину
Најчистију сузу
Палу на белутак
Мајке моје око
И најлепше око моје кћери
Довољно је да чујем
Жубор воде у којој се мресте
Пастрмка и липљена
Две младице

– Замислим брата
Како на каменој обали
Забацује удицу
У најдубљи вир
Док Ћоркан и Швабица
Шетају луком моста

Неки се предели гледају
Широм отворених очију
Неки се пак осећају
Као широко отворене маказе
Чији врх равно удара у зенице
И тај врх оштрице
У првом трену болан је
Одмај затим глагољив
Додир свиле је

И у мраку затворених капака
Довољно је да видиш
Сасвим једноставну слику:
У прозору облак
Или ретку вилу
Панчићеву оморикy

Било да седиш
Као ја сада
На обали Охридског језера
И гледаш у чамац пун сребра
Или као једном сећам се
Море Ђенове зидине Вероне
На путу за Тоскану
Тражећи Црњанског

Или између реке Колорадо
И планинског усека
Кад се ишуњало залутало јагње
И у невреме
Трептајем ока
Белином снега са Таре
Замаглило лепоту Обећане земље